

Γενική Συνέλευση Συνόδου Συμβολαιογράφων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΑΘΗΝΑ 13, 14, 15 ΜΑΪΟΥ 2004

Οι σύνεδροι στην καθιερωμένη αναμνηστική φωτογραφία

HΓενική Συνέλευση των Συμβολαιογραφών της Ευρωπαϊκής Ένωσης πραγματοποιήθηκε φέτος στις 13-14-15 Μαΐου 2004 στην Αθήνα. Η συνέλευση αυτή τη φορά είχε πανηγυρικό χαρακτήρα διότι υποδεχόταν τα νέα μέλη που προσχώρησαν στο σύστημα της Λατινικής Συμβολαιογραφίας.

Την Πέμπτη 13 Μαΐου στην αίθουσα Τελετών του Πανεπιστημίου Αθηνών έγινε η τελετή υποδοχής των Εθνικών Συμβολαιογραφών των νέων Κρατών - μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στην τελετή απηύθυναν προσφώνηση ο Αντιπρύτανης του πανεπιστημίου Αθηνών και ο Πρόεδρος του Τμήματος Νομικής, καθηγητής κ. Καρακώστας.

Κεντρικός ομιλητής ήταν ο πρόεδρος του Συμβολαιογραφικού Συλλόγου Εφετείου Αθηνών -Πειραιώς και Δωδεκανήσου και

προεδρεύων της Ευρωπαϊκής Συνόδου Συμβολαιογράφων κ. Νικόλαος Στασινόπουλος. Εκ μέρους των νέων χωρών χαιρέτησε η πρόεδρος της Εθνικής Συμβολαιογραφίας της Ουγγαρίας κ. JUDITH BOKAI

Στο τέλος της εκδήλωσης ακούστηκαν νότες κλασσικής ξένης και ελληνικής μουσικής από την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών.

Την Παρασκευή 14-5-2004 ξεκίνησαν οι εργασίες της Γενικής συνέλευσης οι οποίες διήρκεσαν μέχρι και το Σάββατο 15-5-2004 στον Αστέρα της Βουλιαγμένης.

Οι εργασίες άρχισαν με την προσφώνηση του προέδρου του Σ.Σ.Ε.Θ. κ. Σαρρή προς τους συνέδρους.

Στη συνέχεια οι εκπρόσωποι των νέων κρατών μελών που εισήλθαν στη Λατινική Συμβολαιογραφία απηύθυναν χαιρετισμούς.

Από την τελετά έναρξη που πραγματοποιήθηκε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

ΕΣΘΟΝΙΑ

Ο εκπρόσωπος της Εσθονίας παρομοίασε την Ευρωπαϊκή Ένωση σαν πεθερά που δέχεται την Εσθονή νύφη στην οικογένεια. Θεώρησε ότι τα αποτελέσματα της συνεργασίας θα φανούν όπως και στην παραπάνω σχέση (πεθεράς και νύφης), στην καθημερινή συμβίωση. Η εμπειρία που αποκόμισε η Εσθονία από τις διαπραγματεύσεις για την ένταξη ήταν θετική, διότι η χώρα άρχισε από μηδενικό σημείο.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Ο εκπρόσωπος της Ουγγαρίας ανέφερε ότι η χώρα ετοιμαζόταν να γίνει μέλος από το 1990. Κλήθηκε να προσαρμοστεί στο Ευρωπαϊκό σύστημα απροετοίμαστη. Παρά το γεγονός ότι ήταν απροετοίμαστοι, ωστόσο στη χώρα τους ίσχυε ο νόμος για το ξέπλυμα

Ο Πρόεδρος της U.I.N.L. κ. Francisco Arias Gonzalez και ο πρόεδρος του Σ.Σ.Ε.Α.Π.Δ. κ. N. Στασινόπουλος

του χρήματος. Προκειμένου να ανταποκριθούν στις νέες συνθήκες πραγματοποίησαν σεμινάρια για το Κοινοτικό δίκαιο στα μέλη τους. Ο εκπρόσωπος της Ουγγαρίας θεώρησε ότι τώρα πια η Συμβολαιογραφία της Ουγγαρίας είναι έτοιμη να συνεργαστεί με την CNUΕ.

ΛΕΤΟΝΙΑ

Ο εκπρόσωπος της Λετονίας άρχισε τον χαιρετισμό του λέγοντας ότι η 1η Μαΐου του 2004 είναι μία ιστορική στιγμή για τη χώρα. Έχουμε όλοι τους ίδιους στόχους, συνέχισε, που είναι η ασφάλεια και η πρόληψη των πιθανών συγκρούσεων. Η Λετονική συμβολαιογραφία συνεχίζει την εξέλιξή της. Στόχος της είναι να μάθει και να τελειοποιήσει την προετοιμασία για την ικανότητα του συμβολαιογράφου να παρέχει ασφάλεια.

Από τις εργασίες της συνέλευσης. Στο πάνελ ο προδρεύων κ. Στασινόπουλος, ο πρόεδρος Francisco Arias, ο πρόεδρος ΣΣΕΘ κ. Σαρρής, ο πρόεδρος του Σ.Σ. Θράκης κ. Κωνσταντινίδου και ο πρόεδρος του Σ.Σ. Πατρών κ. Παφύλας

ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ

Ο εκπρόσωπος της Λιθουανίας άρχισε την εισήγησή του αναφέροντας ότι οι Λιθουανοί συμβολαιογράφοι ζητούν τη συνταγή επιτυχίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τις ευκαιρίες που θα τους προσφέρει. Αναρωτήθηκε τι θα προσφέρουν οι νέες χώρες. Η απάντηση είναι ότι θα προσφέρουν νέες ιδέες. Πιστεύει ακράδαντα ότι οι νέες χώρες μπορούν να το κάνουν. Ήδη έμαθαν πολλά πράγματα. Η εμπειρία και η ποιότητα δουλειάς τους δίνει πολλές ευθύνες. Οι Λιθουανοί συμβολαιογράφοι δεν κουράστηκαν πολύ για να αποκτήσουν την εμπιστοσύνη του κράτους τους. Θεωρεί ότι η προσχώρηση στην Ευρώπη θα γίνει άλλη μία αιτία του κοινού μας μέλλοντος.

ΜΑΛΤΑ

Ο εκπρόσωπος της Μάλτας θεώρησε ότι η Μάλτα επέστρεψε στον φυσικό της χώρο. Λόγω της γεωγραφικής και στρατηγικής της θέσης η χώρα ήταν ο μικρόκοσμος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Μάλτα διαθέτει σύγχρονο σύστημα κτηματολογίου και τράπεζα δεδομένων για τις διαθήκες. Ήδη προτείνουν σύστημα

καταγραφής όλων των διαθηκών που συντάσσονται στην Ευρώπη.

ΠΟΛΩΝΙΑ

Ο εκπρόσωπος της Πολωνίας είπε ότι η χώρα περίμενε πολλά χρόνια για να είναι στην ίδια αίθουσα. Οι Πολωνοί βρίσκονται σε μια στιγμή ορόσημο για την εξέλιξη του επαγγέλματος. Η σημερινή τελετή συμπίπτει με αλλαγές στη νομοθεσία π.χ. των συμβ/κών τελών. Ο εκπρόσωπος της Πολωνίας πιστεύει ότι δεν υπάρχει υπαρξιακός κίνδυνος για το επάγγελμα στο μέλλον, αλλά απλά προβληματισμός. Η προσχώρηση στην Ευρώπη θα έχει συνέπειες για τη συμβ/φία. Θα πρέπει να δοθεί μεγαλύτερη προσοχή στη συμβ/φία μετά την προσχώρηση των νέων μελών. Στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα χρειαστεί μετά τις παρεμβάσεις των νέων χωρών να αναπροσδιορίσουμε τον ρόλο του συμβολαιογράφου στις νέες κοινωνίες. Η Πολωνία έχει πάνω από 8 αιώνες παράδοση Λατινικής Συμβολαιογραφίας. Υπάρχει υψηλό επίπεδο γνώσεων τόσο στο κράτος όσο και στους άλλους. Η από κοινού δράση θα ενισχύσει τον ρόλο του συμβ/φου. Η φρεσκάδα

των 9 νέων μελών θα αποτελέσουν στοιχείο δυναμισμού για τη σύνοδο των Ευρωπαίων Συμβολαιογράφων. Οι παρατηρήσεις μας για ανεξαρτησία, αμεροληψία, απαγόρευση διαφήμισης και κλειστό αριθμό θα επιτρέψουν ώστε όλοι οι συμβολαιογραφικοί σύλλογοι να έχουν γνώση των ιδιαιτεροτήτων των εθνικών συμβολαιογραφιών διότι η συμβολαιογραφία κάθε χώρας περιλαμβάνει ιδιαίτερες αξίες που δεν είναι γνωστές.

ΤΣΕΧΙΑ

Ο εκπρόσωπος της Τσεχίας ανέφερε ότι για τη χώρα του η ημερομηνία ένταξης είναι ορόσημο, διότι ανοίγονται πολλές νέες ευκαιρίες. «Θα πρέπει να επιδιώξουμε να τηρηθούν παράλληλα οι παραδοσιακές αξίες για την ασφάλεια των συναλλαγών, χωρίς την οποία δεν νοείται συμβολαιογραφία. Οι νέες συμβολαιογραφίες στο βαθμό των δυνατοτήτων τους θα προβάλλουν προς τα έξω καλή εικόνα για να συνεχίσουμε τον θεσμό». Οι Τσέχοι θα συνεχίσουν να μετέχουν ενεργά για την επίτευξη των παραπάνω σκοπών. Μεταφέρει τις ευχαριστίες του Υπουργού Δικαιοσύνης.

ΣΛΟΒΑΚΙΑ

Κάθε πτυχή των εργασιών της συνόδου είναι οικίες για τους Σλοβάκους διότι υπήρξαν πολλές φορές παρατηρητές. Οι Σλοβάκοι συμβολαιογράφοι νιώθουν ότι είναι έτοιμοι να βοηθήσουν τη Λατινική Συμφία να παίξουν ενεργό ρόλο. Το σύστημα που τηρούν είναι αξιόπιστο Διαθέτουν ένα μηχανογραφημένο σύστημα - αξιόπιστο- και έχει δημόσια βιβλία μεταγραφών. Με την προσχώρησή τους δεν θέλουν να γίνουν μόνο καταναλωτές του συστήματος αλλά θέλουν να συμβάλλουν ουσιαστικά στην πρόοδο της συμβολαιογραφίας.

ΣΛΟΒΕΝΙΑ

Στη Σλοβενία υπάρχουν 68 συμβολαιογράφοι. Είναι ευτυχείς που η συμβολαιογραφία εντάχθηκε στο νομικό σύστημα της Σλοβενίας. Όλοι οι συμβολαιογράφοι συνδέονται ηλεκτρονικά με τα Υποθηκοφυλακεία και το Κτηματολόγιο και έχουν δική τους τράπεζα με αρχείο διαθετών - διαθηκών. Οι Σλοβένοι συμβολαιογράφοι θα δουλέψουν στην CNUΕ για τους σκοπούς της.

Οι πρόεδροι των Σ.Σ.
Λάρισας κ. Αλμπάνς,
Ιωαννίνων κ. Παπαγεωργίου,
Κρήτης κ. Καλιγανάκη,
Κέρκυρας κ. Σπίγγος και
Ναυπλίου κ. Μποζιονέλος,
παρακολούθουν τις εργασίες
της συνέλευσης

*F*ια να μπορέσουμε να κάνουμε μία σύντομη αναφορά στην ιστορία του γυναικείου κινήματος και να σκιαγραφίσουμε τη θέση της γυναίκας από κοινωνική - οικονομική και πολιτική άποψη στις διάφορες εποχές, πρέπει να ξεκινήσουμε από μία αφετηρία που να ανάγεται τουλάχιστον στο 180 αώνα.

Στην Ευρώπη, η συζήτηση γύρω από τη θέση των γυναικών στην κοινωνία, αρχίζει από την εποχή του Διαφωτισμού. Φιλόσοφοι όπως ο Βολτέρος και ο Ζακ Ρουσό ήταν οι πρώτοι που ανέλυσαν τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία, με έναν μάλλον αμφιλεγόμενο τρόπο.

Τη διαδρομή θα την παρακολουθήσουμε μέσα από τέσσερα κεφάλαια.

Το πρώτο κεφάλαιο αναφέρεται στη Βιομηχανική Επανάσταση και την τεράστια επίδραση που αυτή άσκησε στη γυναικείο φύλο.

μικές δομές, που άλλαξε ριζικά τη ζωή των ανθρώπων και των λαών. Θα λέγαμε παραστατικά ότι ένας πολιτισμός θεμελιώμενος στη χειρονακτική εργασία και στην οικιακή οικονομία έσθισε και στη θέση του πλήθες αποριμχαντή, ο πλεκτρικός λαμπτήρας και η βιομηχανική παραγωγή. Όλες αυτές οι αλλαγές έγιναν όχι ανάδυνα. Οι εργάτες κυρίως σήκωσαν το βάρος, ερχόμενοι αντιτέτωποι με την αισχρί εικετάλλευση, χωρίς ωράριο, με ανθυγιεινές συνθήκες, με κακουχίες, υποσιτισμό, εργατικά αποχήματα στη εργοστάσια, στα ανθρακωρυχεία κ.λπ..

Η Μεγάλη Βρετανία θεωρήθηκε το λίκνο της Βιομηχανικής Επανάστασης. Το Βιομηχανικό Κεφάλαιο, επεκτατικό και επιθετικό, ζητούσε συνεχάς φτηνό εργατικό δυναμικό. Το αρσενικό εργατικό δυναμικό δεν έφτανε και τότε στράφηκε προς τις γυναίκες και αυτές ανάλογα με την κοινω-

σφρ. Οι αρρώστιες, «φυματίωση, αναιμία, πνευμονία», χτυπούσαν κυρίως τις γυναίκες, που μετά το εργοστάσιο έπρεπε να φροντίσουν οικογένεια, σπίτι, παιδιά και περίπου νευρωτικές περιφέρονταν χωρίς ανάπτυξη και χωρίς ύπνο.

Η εξαθλίωση έφερε την αντίδραση. Από το 1760 άρχισαν να εκδηλώνονται τα πρώτα σημεία αναταραχής. Το 1792 στη μητρόπολη του συντριπτισμού, το Λονδίνο, δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά ένα βιβλίο της Μαίρης Ουόλστον Κράφτ με τίτλο "Η διεκδίκηση των δικαιωμάτων της γυναίκας". Το βιβλίο αυτό διαβάστηκε κυρίως από ασπικούς κύκλους και μοιραία έβαλε την πρώτη βόρβια στη θεμέλια του ασπικού κοινωνικού οικοδομήματος.

Το 1808 οι υφαντές και οι υφάντριες του Λανκασάρι κατεβαίνουν σε απεργία, ζητώντας καλύτερες συνθήκες δουλειάς. Συγκρούονται άγρια με την αστυνομία και η συντριπτική Εφημερίδα ΤΑΙΜΣ του Λονδίνου πληροφορεί τους αναγνώστες ότι οι "γυναίκες υπέρχαν περισσότερο θορυβώδεις, επιθετικές και αναιδείς από τους άνδρες". Οι απεργίες γίνονται πια συχνό φαινόμενο. Οι γυναίκες πότε ακολουθούν, πότε πρωτοστατούν.

Επιπλέον, το 1843, έπειτα από φοβερές πιέσεις, η Βουλή ψηφίζει νομοθέτημα με το οποίο απαγορεύει οριστικά τη γυναικεία εργασία στα ανθρακωρυχεία και καθηρώνει το 10ωρο για τις γυναίκες και τα παιδιά, πράγμα που συνήθως καταστρατγείται από τη σκληρή εργοδοσία.

Κατά τα τέλη του αιώνα, το κλίμα και πάλι οξύνεται, με πρωταγωνιστριες τις γυναίκες. Απεργίες στο Μπράπον, στο Λονδίνο αλλά και σε άλλα μέρη της Ευρώπης. Οι εργάτριες του Παρισιού διαδηλώνουν μαχητικά αλλά και στην ΗΠΑ οι υφάντριες του Ντόβερ κηρύσσουν την πρώτη αποκλειστική γυναικεία απεργία. Ακολουθούν απεργίες στη Ν. Υόρκη, στη Βαλπιμόρη, στη Μασαχουσέτη, στο Σικάγο.

Η σημαντικότερη από τις γυναικείες απεργίες του 19ου αιώνα είναι εκείνη που κήρυξαν στις 8 Μαρτίου 1857 οι ράφτρες και υφάντριες της Ν. Υόρκης. Απαπόύσαν μείωση των ωρών εργασίας από 16 σε 10, ίση αμοιβή με τους άνδρες, φωτεινούς και υγιεινούς εργασιακούς χώρους.

Η διαδηλώση των εργατριών αυτών

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΧΘΕΣ - ΣΗΜΕΡΑ - ΑΥΡΙΟ

(Από την αφάνεια στην αναγνώριση)

Το δεύτερο κεφάλαιο αναφέρεται στους αγώνες που έκαναν οι γυναίκες για να κατακτήσουν το δικαίωμα της ψήφου.

Στο τρίτο κεφάλαιο θα παρακολουθήσουμε τις επιπτώσεις των δύο Παγκοσμίων Πολέμων στη γυναικείο φύλο.

Το τέταρτο κεφάλαιο είναι αιφερωμένο στη σύγχρονη εποχή και στις κατακτήσεις της γυναίκας.

Βιομηχανική Επανάσταση και η Επίδραση στις γυναίκες

Αν προσπαθήσουμε να δώσουμε έναν απλό οριομέτρο τι είναι Βιομηχανική Επανάσταση, ένα φαινόμενο βεβαίως μη ενιαίο στο χώρο και στο χρόνο, θα λέγαμε ότι είναι μία μιακροχρόνια τεχνολογική και οικονομική διεργασία, που τράνταξε συθέμελα τις παραδοσιακές κοινωνικοοικο-

νική τάξη που βρίσκονταν είτε κλειστοποιημένη στα τέχνη των νεοαστικών πιθών, είτε καταπυραννίθηκαν από τις φρικτές συνθήκες ζωής στους εργασιακούς χώρους και έγιναν θύματα εικετάλλευσης ως τα πο "φτηνά εργατικά χέρια".

Ο ανθρώπινος παράγοντας έπαιψε να έχει την παραμικρή σημασία για τη βιομηχανική κεφάλαιο, οι άνθρωποι μετατράπηκαν σε αριθμητικές μονάδες στη γραμμή της ενταποποίησης της παραγωγής και μόνο. Τα υφαντουργικά εργοστάσια, μετέξελιξη των μικρών οπιπκών εργαστηρίων, γέμισαν γυναίκες, που δουλευαν δεκαέξι ώρες το επικοσπετράωρο μέσα σε ένα μισοσκοτείνο, υγρό και πνιγερό περιβάλλον, όρθιες, εκτεθειμένες στο οποιοδήποτε απόχημα από τις μπανάτης που δουλευαν ακατάπαυστα. Το μεροκάματο γλί-

υπόρξε εντυπωσιακή σε όγκο και μαχητικότητα. Η αστυνομία επιτέθηκε με εξαιρετική βιαιότητα, οι γυναίκες κυνηγήθηκαν, ποδοπατήθηκαν και τελικά πυροβολήθηκαν. Εκανοντάδες άφοσαν το αίμα τους στην άσφαλτο.

Πενίντα τρία χρόνια αργότερα, το 1910, η Γερμανίδα σοσιαλίστρια Κλάρα Τοέκιν ζήτησε και πέτυχε το Συνέδριο των Σοσιαλιστριών της Κοπεγχάγης να καθιερώσει την 8η Μαρτίου ως παγκόσμια ημέρα της Γυναίκας.

Βικτοριανή εποχή

Λίγο πριν από τα μέσα του 19ου αιώνα, η παρουσία της βασίλισσας Βικτορίας στον Βρετανικό θρόνο ταυτίστηκε με την απόλυτη ενοάρκωση του αγγλικού συντριπτικού και πουριτανιού. Η βικτοριανή εποχή έμεινε στην ιστορία για τις αναχρονιστικές αντιλήψεις. Τα νεοαστικά ιδεώδη πάντα: οικογένεια πατριαρχικών αρχών, με πλατές εξουσίες του αρσενικού αρχηγού, αυστηρό πθικό πλαίσιο, εθνικιστικό πνεύμα. Οσο για τη θέση της γυναίκας, αυτή ούτως ή άλλως πάντα ένα κατώτερο βιολογικό ον και ο μόνος προορισμός της έπρεπε να είναι ο γάμος και η παραγωγή απογόνων, η ζωή της όφειλε να κυλά διακριτικά, αθόρυβα, σιωπηλά. Ο πθικός κώδικας της βικτοριανής κοινωνίας πάντα απλώς μία βιτρίνα, που πίσω της κρύβονταν η αθλιότητα, η διαφθορά, η πορνεία, η εκφετάλλευση και κύρια έναντι της γυναίκας. Το τέλος του βικτοριανισμού πήρε μαζί με το τέλος του αιώνα και την αρχή του επόμενου.

Ο αγώνας για την κατάκτηση της γυναικείας ψήφου

Σχεδόν από τις αρχές του 20ου αιώνα αρχίζουν να δρομολογούνται οι ραγδαίες εκείνες τεχνολογικές, πολιτικές και διεθνείς εξελίξεις, που θα οδηγήσουν σε νέα κοινωνικά σχήματα. Δυστυχώς όμως και αυτός ο αιώνας θα εγγράψει στο παθητικό του πολέμους και ταραχές με ανυπολόγιστες ζημιές για το ανθρώπινο γένος. Ο 20ος όμως αιώνας χαρακτηρίστηκε και ως αιώνας της ψήφου των γυναικών. Στα τέλη του 19ου αιώνα, ένας μικρός αριθμός Αγγλίδων, οι περισσότερες κατά τα άλλα συντριπτικές και κομφορμίστριες, είχαν αρχίσει να δημιουργούν μία οργανωμένη κίνηση με σκοπό τη διεκδίκηση πολιτικών δικαιωμάτων και κυρίως τη διεκδίκηση ψήφου στις Εθνικές εκλογές, με το επιχείρημα ότι είναι και αυτές “φορολογούμενοι πολίτες”.

Η διεκδίκηση της ψήφου, αρχικά θεωρήθηκε

σκάνδαλο, παραλογισμός, διαστροφή, δυναμίτης στα θεμέλια της κοινωνίας και όμως η αρχή είχε γίνει. Το μικρόβιο διαδίδεται ταχέως, από την πρωτεύουσα στην επαρχία, ιδιαίτερα στο Μπρίστολ και το Μάντσεστερ, όπου μάλιστα το μέτωπο ισχυροποιείται και με τη συμπαράταξη προοδευτικών πολιτικών ανδρών. Στον αγώνα αυτό, πρωτοστατούν αστές και διανοούμενες κυρίως. Την εποχή αυτή ξεχωρίζει μία ολόκληρη οικογένεια που πρωτοστατεί. Ο προοδευτικός δικηγόρος του Μάντσεστερ Ρίτσαρντ Πάνκροτ, η γυναίκα του Ερελίνα και οι δύο κόρες του, είναι πρόσωπα που διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στον αγώνα για τα πολιτικά δικαιώματα της γυναίκας. Οι διαδιλώσεις, οι συγκρούσεις, οι φυλακίσεις γυναικών, πάντοτε.

Τον Οκτώβριο του 1906 εκανοντάδες γυναίκες συγκρούονται με την αστυνομία έξω από τη Βουλή.

Οργανώσεις ξεποδούν, με ονόματα όπως “Κοινωνική και Πολιτική Ένωση Γυναικών”, “Σύνδεσμος Γυναικείας Απελευθέρωσης”. Οι σουφραζέτες, έτσι λέγονται οι γυναίκες που αγωνίζονται για την καθιέρωση της γυναικείας ψήφου, από τη λέξη suffrage=ψήφος, όταν για 33η φορά απορρίπτεται το αίτημά τους από την Κυβέρνηση, επιχειρούν να παραβιάσουν τις πύλες των δύο Βουλών, ρίχνουν στις κάλπες καυστικά υγρά, κάνουν απεργίες πείνας, μοιράζουν φεϊγ βολάν και οργανώνουν μία διαδήλωση τεράστια, στην οποία συγκεντρώθηκαν πάνω από 500 χιλιάδες άτομα, κατά την εφημερίδα ΤΑΙΜΣ, το Μάιο του 1914.

Ο αγώνας των γυναικών για την κατάκτηση της γυναικείας ψήφου, διεθνοποιείται. Ιδρύεται η “Διεθνής Ένωση για τη Γυναικεία Ψήφο”, στην οποία εγγράφονται γυναικείες οργανώσεις από 22 χώρες. Στόχος της Ένωσης πάντα να ευαισθητοποιήσουν οι λαοί στο θέμα της ισότητας και να πεισθούν οι κυβερνήσεις να λάβουν θετικές αποφάσεις.

Η γενική κινητοποίηση των γυναικών της Ευρώπης, είχε σαν αποτέλεσμα οι γυναίκες να κερδίσουν το δικαίωμα της ψήφου στη Φιλανδία το 1906, στη Νορβηγία το 1913, στη Δανία το 1915, στη Ρωσία το 1917 με την επανάσταση των Μπολσεβίκων, στην Αγγλία το 1918 με τη λίξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Το δικαίωμα ψήφου δόθηκε αρχικά στις γυναίκες που είχαν συμπληρώσει το τριακοστό έτος της πληκτίας τους και που πάντα ιδιοκτήτριες γης και πλήρωναν φόρους. Χρειάστηκαν δέκα χρόνια

για να αρθούν οι περιορισμοί αυτοί και να καθιερωθεί ο γνήσιος δημοκρατικός θεορός της καθολικής ψηφοφορίας. Στη Γερμανία, το 1919, οι Γερμανίδες αποκτούν δικαίωμα ψήφου και δυστυχώς το χάνουν όταν στην εξουσία ανέλθει ο Χίτλερ. Στη Γαλλία, μία χώρα που γέννησε τις πιο τολμηρές γυναίκες, το θέμα συζητήθηκε στη Βουλή πολλές φορές αλλά τελικά η συνταγματική κατοχύρωση των πολιτικών δικαιωμάτων των Γαλλιδών, πραγματοποιήθηκε με το σύνταγμα του 1946. Στην Ιταλία, ο Μουσολίνι έδωσε δικαίωμα ψήφου στις γυναίκες το 1923, για τις δημοτικές εκλογές μόνο και στη συνέχεια ακολουθώντας το παράδειγμα του Χίτλερ το κατάρρυπο. Στην Ιταλίδες, χορηγήθηκε το δικαίωμα ψήφου τελικά το 1946.

Στη χώρα μας οι γυναίκες για πολλά χρόνια δέχθηκαν παθητικά τις διακρίσεις που γίνονταν σε βάρος τους, ζώντας μακριά από κάθε δημόσια, οικονομικά και κοινωνικά δραστηριότητα, παρόλη τη δυναμική παρουσία τους κάθε φορά στους εθνικοπλευθερωτικούς αγώνες της πατρίδας μας και την παραγωγική προσφορά τους στην πρόσδοτο αυτού του τόπου. Η Βουλή των Ελλήνων, το 1952, αναγκάστηκε να επικυρώσει το δικαίωμα ψήφου για τις Ελληνίδες, ύστερα από δεσμεύσεις της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου το 1948 και την αντίστοιχη Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του ανθρώπου το 1950.

Α' και Β' Παγκόσμιοι Πόλεμοι και οι επιπτώσεις στη θέση της γυναίκας

Η έκρηξη του Α' παγκοσμίου πολέμου είχε σαν πρώτο αποτέλεσμα και επίπτωση στη γυναικεία πληθυσμό, την αναγκαστική έξοδό του στην παραγωγή. Πενίντα εκατομμύρια άνδρες πήραν μέρος στον πόλεμο αυτό. Οι παραγωγικές πηγές της οικονομίας των εμπόλεμων κρατών αποφιλώθηκαν και οι μοιραίδες κενές αντρικές θέσεις έπρεπε αναγκαστικά να καλυφθούν με γυναικείο προσωπικό. Το σύνθημα “η γυναίκα στο σπίτι”, που είχε θρειάσει πάντα στα αστικά αλλά και στα κατώτερα στρώματα, έπρεπε να αλλάξει. Η κυρίαρχη ιδεολογία έπρεπε να προσαρμοστεί στις ανάγκες. Οι γυναίκες έπρεπε να βγουν στην παραγωγή και αυτό θα αποτελούσε ύψιστη εθνική πράξη για τη σωτηρία της πατρίδας. Το πανευρωπαϊκό ποσοστό αύξησης της γυναικείου εργατικού δυναμικού στο χρονικό διάστημα

1914-1918, υπολογίστηκε από 70 μέχρι 400 τοις εκατό. Στη Γαλλία, τον Αύγουστο του 1914, απασχολούνταν στις βιομηχανικές επιχειρήσεις 80.000 γυναίκες. Τον Ιούλιο του 1918, ο αριθμός των εργαζομένων γυναικών είχε περίπου επιπλασιαστεί, φτάνοντας στις 550.000.

Πρώτη χώρα στην ανπατάσταση των ανδρών με γυναίκες, η Γερμανία, ευθύς μετά την κίρυξη του Πολέμου κατάργησε το σύνολο σχεδόν της μέχρι τότε προστατευτικής εργατικής νομοθεσίας και έστειλε τις γυναίκες να δουλέψουν στα ορυχεία, στα εργοστάσια και στις πολεμικές βιομηχανίες, με εξευτελιστικά πνερούματα. Οι γυναίκες αποδείχτηκαν όπι πάντα “κατάλληλες για τα πάντα”.

Οι πρώτες φωνές κατά του πολέμου θρήκαν απόκριση αρχικά μόνο στη γυναικεία πληθυσμό. Η Ρόζα Λουξεμπούργκ του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, η Κλάρα Τσέτκιν, η συγγραφέας Λίλη Μπράουν, δεν σταμάτησαν να υποκινούν αντιπολεμικές ενέργειες και εκδηλώσεις, με κυριότερη, τη μεγάλη λαϊκή συγκέντρωση της 28ης Μαΐου 1915, μπροστά στο Ράιχστατ, όπου το θηλυκό στοιχείο αποδείχτηκε πολυπληθέστερο και μαχητικότερο.

Πολυπληθής παρουσία γυναικών σημειώνεται και στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο 1936 - 1939. Ξεχώρισε η μορφή της Ντολόρες Ιρπαρούρι, γνωστή με την επωνυμία “Πασιονάρια” που σημαίνει “παθιασμένη”, προφανώς για τη λευτεριά. Προσφίλις έκφρασή της πάντα το “Non pasaran”, δηλαδή “δεν θα πέρασουν”.

Η αιματηρή περιπέτεια συνεχίζεται με το Β' Παγκόμιο πόλεμο, που ξέσπασε το Σεπτέμβριο του 1939. Μία χρονολογία σταθμός, που άνοιγε το κεφάλαιο της μεγαλύτερης τραγωδίας στην ιστορία της ανθρωπότητας, μιας τραγωδίας με 38 εκατομμύρια νεκρούς, απ' αυτούς τα 10 εκατομμύρια θρήκαν θάνατο στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Η συμμετοχή της γυναικείου φύλου σ' αυτή τη γηγαντομαχία κατά την Γερμανικού φραστοποκού καθεστώτος, πάντα άμεση και ακαριαία. Οι γυναίκες πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στην παραγωγή πολεμικού υλικού, στα Νοσοκομεία και χειρουργεία εκστρατείας, στις υπηρεσίες αλλά και στην καθαρή πολεμική δράση στο μέτωπο. Δίπλα - δίπλα με τους άνδρες, υπερασπίστηκαν με νύχια και δόντα την πατρίδα τους, το σπίτι τους, τα παιδιά τους και τις αξίες τους. Σ' όλη την κατεχόμενη Ευρώπη, χιλιάδες γυναίκες αγωνίστηκαν, αιχμαλωτίστη-

καν, κακοποιήθηκαν και θυσιάστηκαν για την ελευθερία.

Για να αναφερθούμε στην Ελλάδα, οι γυναίκες της Πίνδου ανταποκρίθηκαν από την πρώτη στιγμή στην έκκληση για βοήθεια από το Β' Σώμα Στρατού, μετά την απροκάλυπτη επίθεση των Ιταλών τον Οκτώβρη του 1940. Η αυταπάρυντη και η γενναιόπτη που επέδειξαν οι γυναίκες αυτές, που διέσχιζαν καθημερινά τα απόκρημνα και κινητόμενα βουνά, μεταφέροντας στους ώμους τους πολεμιοφόδια για τους Έλληνες στρατιώτες, προκάλεσαν θαυμασμό και συγκίνηση σ' όλον τον κόσμο. Στη Θεσσαλία το 1944, ο γυναικείος πληθυσμός ήταν 214.000. Οργανώθηκαν στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) 101.000 γυναίκες, δηλαδή ποσοστό 48% του πληθυσμού, που συνεχώς ανέβαινε. Γυναίκες επώνυμες και ανώνυμες, από όλα τα γεωγραφικά διαμερίσματα της χώρας, οργανώθηκαν στον ένοπλο αγώνα της Εθνικής Αντίστασης μαζί με τους άνδρες και διέπρεψαν.

Στη Γιουγκοσλαβία αγωνίστηκαν σαν αντάρπισσες 100 χιλιάδες γυναίκες. Στην Πολωνία, το σύνταγμα Αιμπλία Πλάτερ με 20 χιλιάδες στρατιωτίνες, προέλασε μαζί με τα σοβιετικά στρατεύματα μέχρι το Βερολίνο. Στη Γαλλία αντίσταση πήραν μέρος δεκάδες χιλιάδες γυναίκες. Σ' όλη την κατεχόμενη Ευρώπη, σπουδαίες γυναικείες αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για την ελευθερία. Η Ιριδα Μπαντέρα στην Ιταλία, η Ντανιέλ Καζανόβα στη Γαλλία, η Τζούλιετ Χέρμιαν στο Βέλγιο, η Λέλα Καραγιάννη, η Ηλέκτρα Αποστόλου, η Ήρώ Κωνσταντοπούλου στην Ελλάδα και τόσες άλλες επώνυμες ή ανώνυμες. Τα βασανιστήρια και οι εκτελέσεις σε βάρος των γυναικών πάντα σύνθετης φραγμόνευαν αλλά η βαρβαρότητα των φασιστών έφερνε το αντίθετο αποτέλεσμα. Οι αρχικά μεριμνώμενές αγωνίστριες είχαν γίνει στρατιές, στη συνέχεια του πολέμου.

Στη Σοβιετική Ενωση, καμίαν γη στην κυριολεξία, μετά τη λίξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, 300 χιλιάδες γυναίκες τημίθηκαν με μετάλλια ανδρείας. Οι αρχαίοι Ελληνες, πλάθοντας τη λέξη “ανδρεία” για να εκφράσουν μία αρετή την οποία θεωρούσαν αποκλειστικά ανδρική, ληφιμόντουσαν τις γυναικές. Ο Πλούταρχος όμως, έγραψε μία ειδική πραγματεία με τίτλο “Τυναικών αρεταί”.

Ο Β' Παγκόμιος Πόλεμος κάποτε έληξε, αφίνοντας πίσω την δυστυχία, ερείπια, θύματα και τραγωδίες και η ανασυγκρότηση των

κρατών και η προετοιμασία για την ειρήνη ξεκίνησε. Η πλούσια και πολύμορφη συνεισφορά του γυναικείου φύλου στους αγώνες για την πατρίδα θα πήγαινε χαμένη εάν με την επάνοδο στην ειρήνη, μετά το Β' Παγκόμιο Πόλεμο, θα είχαμε και επάνοδο των γυναικών στη συνθισμένη ανδροκρατούμενη κοινωνία, στην εξάρτηση από τον άνδρα και στους ίδιους παραδοσιακούς ρόλους.

Οι γυναίκες, όσες επέζησαν, βγήκαν από την περιπέτεια αυτή με μεγαλύτερο κοινωνικό ανάστημα. Η μαζική έξοδός τους στην εργασία και η συμμετοχή τους στον πόλεμο, θελημένη ή αναγκαστική, ήταν μία εγγραφή υποθήκης, γραμμένη έστω με αίμα, για την ανύφωση της αυτοεκτίμησή τους και την ενδυνάμωση της αγωνιστικότητάς τους, για τη διεκδίκηση της ισοτιμίας με τους άνδρες και την κατάκτηση και κατοχύρωση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων τους.

Η γυναικά στη σύγχρονη εποχή

Ο 20ος αιώνας είχε επαναστάσεις αιματηρές αλλά και επαναστάσεις ειρηνικές. Επαναστάσεις στην τεχνολογία, στην εποικία, στην επικοινωνία, στον τρόπο κατανομής των αγαθών, στα ήθη, στην παιδεία, στις σχέσεις των δύο φύλων.

Οι συνέπειες και οι αλληλεπιδράσεις αυτών των ειρηνικών επαναστάσεων, οδήγησαν και εξακολουθούν να οδηγούν και σήμερα, σ' ένα βαθύτατο μετασχηματισμό της κοινωνίας. Ο αδιάκοπος αυτός μετασχηματισμός είχε και έχει τις επιπτώσεις του στο σύνολο του πληθυσμού και ειδικά στο πιο ευάλωτο κομμάτι του, στο γυναικείο φύλο. Η έξοδος των γυναικών στην εργασία είχε σαν αποτέλεσμα να βγουν από την αφάνεια και την περιθωριοποίηση αιώνων, να ανεξαρτητοποιηθούν οικονομικά και να έχουν πλέον τη δυνατότητα να διεκδικήσουν περισσότερα δικαιώματα σ' όλα τα εργασιακά και κοινωνικά μέτωπα. Οι γυναίκες διεκδίκουν πα καλύτερους όρους και ευκαιρίες πρόσθασης στην εργασία, καταφρίπτουν ταρπού για γυναικεία και ανδρικά επαγγέλματα, διεκδίκουν συμμετοχή στον τομέα της εκπαίδευσης και μόρφωσης, απαιτούν την πολιτική τους χειραφέτηση και την παρουσία τους στα κέντρα λήψεων αποφάσεων.

Θα πρέπει να επισημάνουμε ότι τα Μαζικά Μέσα Ενημέρωσης, έντυπα και πλεκτρονικά, που έφερε η νέα εποχή, η εύκολο διακόπτωση της πληροφόρησης, οι προοδευτικές φωνές

ανδρών και γυναικών, που είχαν πια ένα ελεύθερο βήμα να εκφρασθούν, οδήγησαν στην αμφισβήτηση των κατεστημένων δομών και αξιών και στην αναζήτηση καλύτερων τρόπων ζωής. Η έντυπη και πλεκτρονική πληροφόρηση στάθηκε ένα χρήσιμο εργαλείο για τη γυναικεία χειραφέτηση.

Οι κυβερνήσεις αντιλαμβάνονταν ότι τουλάχιστον τις παραμονές των βουλευτικών εκλογών, όφειλαν να εξαγγείλουν και κάποια μέτρα υπέρ των γυναικών για να προσελκύσουν την ψήφο τους. Οι ποικίλες ζημιώσεις μέσα στην Ευρώπη και στην ΗΠΑ έδιναν μία άλλη διάσταση στο θέμα και γινόταν πλέον συνειδητό ότι όλα τα προβλήματα των γυναικείου φύλου δεν αποτελούσαν παρά μέρος του συνολικού προβλήματος της ανθρωπότητας - προβλήματος εξέλεξης των ατόμων και των Εθνών προς ένα καλύτερο μέλλον.

Ο 20ος αιώνας, δικαίως χαρακτηρίστηκε εικονοκλαστικός. Δεν άφησε πίστα στη θέση του. Οι μέχρι κατόπιν αξιές αμφισβητήθηκαν όλες. Εκατοντάδες μικρές και μεγάλες επαναστάσεις στην καθημερινότητα, συμπαρέσυραν στο διάβα τους τα πάντα, τα ανέτρεπαν και κυρίως επιτρέαζαν το γυναικείο φύλο και μέρος του ανδρικού, που ήταν επιδεκτικό σε όλα τα αλλαγές. Η γυναικεία μόδα, έντυνε τη γυναικά άλλοτε με πιο θηλυκό τρόπο, κοντάνοντας τις φουύστες και άλλοτε με πιο ανδροπρεπή, καθιερώνοντας τη ζητελότη, που είναι το πρώτο γυναικείο παντελόνι.

Το χαρακτηριστικό μεταπολεμικό φαινόμενο στην Ευρώπη, στάθηκε ο καταναλωτισμός, που εξελίχθηκε στην εποχή μας σε υπερκαταναλωτισμό. Το πρώτο κύμα της αμερικανικής πολιτισμικής εισοδολίσης στην Ευρώπη έρχεται με τους μουσικούς ρυθμούς των νέγρων και τα "ζέφρενα" μουσικά ακούστρατα, που συγκλονίζουν τη "γηραιά πίπερο" και προαναγγέλλουν τη "σεξουαλική επανάσταση".

Οι Ευρωπαίες ζητούν τη νομιμοποίηση των αμβλώσεων, κάπι που η χριστιανική εκκλησία, με πρώταγωνή την καθολική, ακόμη και σήμερα θεωρεί έγκλημα. Οι συγκρούσεις γι' αυτό το ζήτημα πολλές και κυρίως στη Γαλλία. Το 1949 δημοσιεύεται το βιβλίο της Σμιόν ντε Μποβουάρ, "το δεύτερο φύλλο". Η συγγραφέας πληροφορούσε τις ομόφυλές της ότι οι γυναίκες δεν γεννιούνται με προκαθορισμένους ρόλους αλλά γίνονται και τις καλούσε σε ανατρεπτικούς αγώνες.

Στην ΗΠΑ, μόλις το 1973, το Ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι το "δικαίωμα της προσωπικής

ζωής, περιλαμβάνει και την απόφαση της άμβλωσης". Οπωσδήποτε, παρά τις καθυστερήσεις, μέσα σε μία 20ετία (1970-1990), οι περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες, ανάμεσά τους και η Ελλάδα, αναγνώρισαν και νομιμοποίησαν το δικαίωμα στην αντιουλληφή και υπό προϋποθέσεις την άμβλωση.

Το χαρακτηριστικό όμως των αιώνων αυτού, είναι η απαίτηση των γυναικών για μόρφωση. Ήταν αγγλικός αφορισμός, έδειχνε την νοοτροπία εκείνης της εποχής: "Φυλαχτείτε από τις μάνισσες και εκείνες που ξέρουν γράμματα".

Στη χώρα μας, το 1872 η Καλλιόπη Κεχαγιά, δασκάλα, ιδρύει τον πρώτο σύλλογο με την επωνυμία "Σύλλογος Κυριών υπέρ της γυναικείας παιδεύσεως". Στο Παρθεναγωγείο της Αλεξανδρούπολης διδάσκει η Καλλιρρόη Παρέν, που συνειδητοποιεί την καταπίεση της γυναικάς και το 1887 για την ενημέρωσή της, εκδίδει την "Εφημερίδα των Κυριών", που κυκλοφορεί για τριάντα χρόνια, μία ποιοτική εφημερίδα που προκαλεί πολλά σχόλια και ταράσσει τα στάσιμα νερά της νοοτροπίας της εποχής. Το 1911, η Καλλιρρόη Παρέν ιδρύει το "Λύκειο Ελληνίδων" καθώς και το "Σύνδεσμο Ελληνίδων υπέρ των δικαιωμάτων της γυναικάς". Παράλληλα, εμφανίζονται και τα πρώτα γυναικεία περιοδικά, των οποίων συγγραφείς και εκδότες είναι γυναίκες, όπως "Οικογένεια", "Θάλεια", "Έυρυδίκη" κ.α.

Στην Ελλάδα θεομοθετήθηκε η στοιχειώδης εκπαίδευση, υποχρεωτική και για τα δύο φύλα, το 1834, εφαρμόστηκε όμως με πολύ ελαστικό τρόπο και δεν επεκτάθηκε στις άλλες βαθμίδες της εκπαίδευσης για πολλά χρόνια. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1900, στους 1.000 μαθητές στοιχειώδους εκπαίδευσης, μόνο τα 37 ήταν κορίτσια. Τα ανώτατα εκπαίδευτικά ιδρύματα αποτελούσαν πάντα αρσενικά φέουδα. Οι πρυτανικές αρχές δεν δέχονταν γυναικείες παρουσίες. Η είσοδος των ελάχιστων γυναικών στα Πανεπιστήμια, θεωρήθηκε κάπι σαν παραβίαση του πανεπιστημιακού αυλού.

Για πρώτη φορά στην Ελλάδα, το 1894, εγγράφεται στη Σχολή Καλών Τεχνών τη Μαριάνθη Δρακονταίδη από την Κεφαλονιά. Το 1908, όταν η Αγγελική Παναγιωτάκου καταθέτει στην Ιατρική σχολή αίτηση για υφηγεσία, επισυνάπτοντας και το διδακτορικό της δίπλωμα από Γερμανικό Πανεπιστήμιο, συναντά ισχυρή αντίδραση του καθηγητικού κατεστημένου. Τελικά, ύστερα από διασκολίες, εγκρίνεται με οριακή πλειοψηφία η αίτηση

της. Ο δρόμος για ανώτατη εκπαίδευση στις γυναικείες είχε ανοίξει.

Ο μύθος της "πνευματικής κατωτερότητας" των γυναικείου φύλου, κατάρρευσε. Οι εκφραστές αυτής της ανδροκρατικής αντιλήψης, πήραν την απάντηση από τον τεράστιο αριθμό των Βραβείων Νόμπελ που δόθηκαν στις γυναίκες, στη διάρκεια του αιώνα. Η Μαρία Κιουρί είναι το μόνο πρόσωπο στον κόσμο που πήρε 2 βραβεία Νόμπελ (Φυσικής και Χημείας).

Σωρεία Γυναικείων Οργανώσεων ιδρύονται στην Ευρώπη από τις αρχές του 20ου αιώνα αλλά και στην Ελλάδα δεν υπερεί.

• **ΤΟ 1918** ιδρύεται το "Εθνικό Συμβούλιο Ελληνίδων". Είναι η πρώτη ομοσπονδιακή οργάνωση στη χώρα μας, περιλαμβάνει ογδόντα γυναικεία σωματεία της Ελλάδας και της Κύπρου και είχε συμβούλευτική θέση στον ΟΗΕ και στο Συμβούλιο της Ευρώπης.

• **ΤΟ 1924** ιδρύεται ο "Σύνδεσμος για τα Δικαιώματα της Γυναίκας", που υπάρχει μέχρι σήμερα και που διεκδικεί το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι για την Ελληνίδες.

• **ΤΟ 1945** ιδρύεται η Πανελλήνια Ενωση Γυναικών (ΠΕΓ), που εκδίδει το περιοδικό "ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ" και ιδρύει παραπτήρα και στην επαρχία.

Γυναίκες μορφωμένες, όπως η Άννα Θεοδωροπούλου, η Αγνή Ροσοπούλου, η Μαρία Νεγρεπόντη, η Μαρία Σβάλου, η Ρόζα Ιμβριώτη και άλλες, υπόρχουν πρωτοπόρες, αιφνίδιοπαν τους κοινωνικούς φραγμούς και άρχισαν ν' ανοίγουν το δρόμο των γυναικών για την κοινωνική και πολιτική χειραφέτηση τους.

Η παρέμβαση του ΟΗΕ στο γυναικείο ζήτημα ήρθε να καθορίσει κατά μεγάλο μέρος τις εξελίξεις, που από τότε δρομολογήθηκαν. Τα κράτη, έπρεπε να προσαρμόσουν τη νομοθεσία τους στην Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και να διασφαλίσουν την ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών.

Πρώτες ελληνίδες βουλευτίνες, μετά την αναγνώριση της ψήφου των γυναικών το 1952, η Ελένη Σκούρα από τη Θεσσαλονίκη, που εκλέγεται το 1953 με το Κόμμα Ελληνικός Συναγερμός, το 1956 η Λίνα Τσαλδάρη του Συντηρητικού Κόμματος, που γίνεται η πρώτη Ελληνίδα υπουργός και η Βάσω Θανασέκου από το χώρο της Αριστεράς. Σήμερα, η Ελληνική Βουλή έχει 39 γυναίκες στο δυναμικό της, δηλαδή μία αντιπροσώπευση γυναικών που φτάνει στο 13%. Για την εποχή μας, δυστυχώς, φαντάζει ελλειψιακή. Σε καλύτερη μοίρα εί-

ναι η αντιρροσώπευση των γυναικών στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, έπειτα από την καθιέρωση της ποσόστωσης.

Το Σύνταγμα της Ελλάδος, το 1975, στην παρ. 2 του άρθρου 4, λεει: "Ελληνες και Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεύσεις" και στην παρ. 1 του άρθρου 22 "Πάντες οι εργαζόμενοι ανεξαρτήτως φύλου ή άλλης διακρίσεως δικαιούνται ίστης αμοιβής δι' ίστης αξίας παρεχομένης εργασίαν". Οι διατάξεις αυτές του Συνταγματού άνοιξαν την πύλη για την κατάκτηση της ΙΣΟΤΗΤΑΣ.

Μετά τη μεταπολίτευση του 1974, τα γυναικεία σωματεία, που ή δράση τους ανακόπτηκε την εποχή της δικτατορίας 1967-1974, δίνουν ένα δυναμικό παρόν. Η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (Ο.Γ.Ε.), η Ενωση Γυναικών Ελλάδας (Ε.Γ.Ε), η Κίνηση Δημοκρατικών Γυναικών και άλλες οργανώσεις, αριθμούν πολλά μέλη, έχουν πλούσια δράση και απήκηση και σημαντική επιρροή στη νομοθετική μποχανή του κράτους, έπειτα από εισηγήσεις και τεκμηριωμένες θέσεις που προβάλλουν δυναμικά.

Η πενταετία 1981-1986 χαρακτηρίζεται από μία πιο ρετική νομοθετική δραστηριότητα της τότε Κυβέρνησης, υπέρ του γυναικείου φύλου. Το 1983 ιδρύεται το Συμβούλιο Ισότητας των δύο φύλων, με τις κατά τόπους Νομαρχιακές Επιτροπές. Το 1985 θεοριθετείται η Γενική Γραμματεία Ισότητας.

Πληθώρα νόμων, διαταγμάτων και υπουργικών αποφάσεων, κατοχύρωσαν νομικά την ισότητα γυναικών και ανδρών. Ψηφίστηκε ο Ν. 1329/1983, που άλλαξε συθέμελα το Οικογενειακό Δίκαιο, κατάργησε τον επαίσχυντο θεσμό της προίκας, έδωσε ξανά στη γυναίκα το δικό της επίθετο, ο άνδρας έπαψε να είναι η κεφαλή της οικογένειας, όπως τον ήθελε ο προηγούμενος Αστικός Κώδικας (ρωμαιϊκής έμπνευσης), οι συζύγοι πλέον μοιράζονται υποχρεώσεις και δικαιώματα και συναποφασίζουν για όλα τα οικογενειακά θέματα. Με το Ν. 1250/1982 καθιερώθηκε ο πολιτικός γάμος παράλληλα με το θρησκευτικό. Με το Ν. 1272/1982 καταργήθηκε η μοιχεία σαν ποινικό αδίκημα. Με το Ν. 1419/1984 καθιερώθηκε η αυτεπάγγελτη δίωξη για εγκλήματα βιασμού. Με το Ν. 1302/1983 κυρώθηκε η Διεθνής Σύμβαση 103 για την προστασία της μπτρότητας και με το Ν. 1342/1983 κυρώθηκε η Διεθνής Σύμβαση του ΟΗΕ για την εξάλειψη κάθε μορφής διάκρισης σε βάρος της γυναίκας. Με τους

νόμους 1414/1984, 1423/1984, 1424/1984 καθιερώθηκε η εφαρμογή της αρχής της ισότητας των δύο φύλων στον τομέα των εργασιακών σχέσεων και νομοθετήθηκε η εξάλειψη κάθε μορφής διάκρισης, άμεσης ή έμμεσης, που βασίζεται στο φύλο, καθιερώθηκε δυνατότητα πρόσθασης στην απασχόληση με ίσες προϋποθέσεις για άνδρες και γυναίκες, ίσης αμοιβής για ίστης αξίας εργασία, ίδιος επαγγελματικός εξοπλισμός για αγόρια και κορίτσια και η απαγόρευση καταγγελίας στις σχέσεις εργασίας για λόγους που αναφέρονται στο φύλο. Με το Ν. 1438/1984 εναρμονίστηκε με την αρχή της ισότητας των δύο φύλων ο Κώδικας Ελληνικής Ιθαγένειας και ο Νόμος περί Απεξιαρχικών Πράξεων.

Μετά από ένα τέτοιο πλούσιο θεσμικό πλαίσιο, που κατοχυρώνει νομοθετικά την ισότητα ανδρών και γυναικών, το ερώτημα, που ανακύπτει είναι: τι απομένει; Η κατάκτηση σε πολλούς τομείς της νομικής ισότητας, δεν σημαίνει ότι στην πράξη λύθηκαν τα προβλήματα. Μία παροιμία δυντυχώς, που επαληθεύεται πολλές φορές, λεει: "Οι νόμοι είναι για να καταστραγούνται". Απομένει η εξάλειψη της νοοτροπίας, απομένει να γίνουν ρήξεις με το παρελθόν και με τις κατεστημένες αντλήσεις, απομένει να γίνει πράξη η κοινωνική χειραρχέτων της γυναικάς και του άνδρα, για να πορευτούν μαζί στη ζωή, όχι ανταγωνιστικά αλλά ως σύντροφοι. Υπάρχει ακόμα η πρόκληση να οικοδομηθεί μια νέα, έντιμη συνεργασιακή και συντροφική σχέση γυναικών και ανδρών. Αυτό μόνο αποτελεί εγγύηση για τη δημοκρατία.

Στο λυκανύης του 21ου αιώνα είναι φανερό πως αναπτύσσεται μία νέα συνείδηση, μία νέα πολιτική βούληση για τη δημιουργία μιας κοινωνίας συνεργασίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς και ανάμεσα στα φύλα. Το ζήτημα της ενίσχυσης του ρόλου και της συμμετοχής των γυναικών στα κέντρα που διαμορφώνεται η πολιτική και παίρνονται οι αποφάσεις, αποτελεί σήμερα για προηγμένες χώρες ένα κορυφαίο και επείγον πολιτικό θέμα. Οι γυναίκες θεωρούνται ότι είναι δυνάμεις και φορείς ελπίδας, μοχλοί αλλαγής, δημιουργοί μιας νέας εναλλακτικής πολιτικής με ανθρώπινο πρόσωπο. Το γυναικείο κίνημα, που σήμερα φαίνεται ότι είναι σε κάμψη, πρέπει να ενώσει τις δυνάμεις του με όλα εκείνα τα προσδετικά και σύγχρονα κινήματα, που αγωνίζονται για την ειρήνη, το σεβασμό των ανθρωπίνων δι-

καιωμάτων, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την ανακατανομή του παιγκόσμου πλούτου, τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος. Τα εκατομμύρια του τρίτου κόσμου, που αγωνίζονται για την επιβίωσή τους, περιμένουν από το λεγόμενο πολιτισμένο κόσμο και από τις Κυβερνήσεις των αναπτυγμένων χωρών άλλη άσκηση πολιτικής, βασισμένη στις αρχές της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Είμαστε όλοι, μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες, θεατές και μάρτυρες ενός κόσμου που αλλάζει και αλιέινο, όχι πάντα προς το καλύτερο. Ο άλλοτε διπολικός και σήμερα μονοπολικός κόσμος, που τελευταία 15ετία έχει εισέλθει σε ένα σκοτεινό τούνελ. Βία, τρομοκρατία, προληπτικοί πόλεμοι, νέες ζώνες επιρροής και συμφέροντων από τους ισχυρούς του κόσμου, κατάφορες παραβίασεις κανόνων Διεθνούς Δικαίου, βίαιη ανατροπή καθεστώτων, ανεργία, οικονομικοί μετανάστες, άνθρωποι και κοινωνίες που βγαίνουν στο περιθώριο.

Ο 21ος αιώνας μπίκε με σύννεφα συσσωρευμένα πάνω από την ανθρωπότητα, σέρνει μαζί του ανοικτούς λογαριασμούς, που κληρονόμησε από τον προηγούμενο αιώνα. Φαντάζει πολυτέλεια πα τα φύλα να συγκρούονται ή να αρνούνται να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Ενας νέος κόσμος γεννιέται και πρέπει όλοι, άνδρες και γυναίκες, να αγωνιστούμε μαζί για ένα καλύτερο μέλλον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΣΟΥΚΑΛΑ Κ. Κράτος, Κοινωνία και Εργασία στη μεταπολεμική Ελλάδα. Αθήνα 1987 Θεμέλιο.

ΑΓΡΙΑΝΤΩΝΗ Χ. Οι απαρχές της εκβιομηχάνισης στην Ελλάδα του 19ου αιώνα. Αθήνα 1986.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΜΑΓΔΑ. Η γυναίκα στην Ελλάδα. Εκδόσεις Καστανιώτη 1981.

ΚΑΡΖΗ Θ. Η γυναίκα στον 20ο αιώνα. Εκδόσεις ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ.

ΚΟΛΑΟΝΤΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Το γυναικείο ζήτημα (μετ. Μ. Ζαρκάδη). Αθήνα 1987.

LA CONDITION FEMININE. (μετ. Π. Πεντέλικος). Κέντρο Μαρξιστικών Ερευνών και μελετών Γαλλίας. Εκδόσεις ΜΝΗΜΗ 1980.

Θεσσαλονίκη

Η (προ)νύμφη του Θερμαϊκού

Από την ίδρυση της ήταν Δεύτερη: πίσω από την Πέλλα, μετά πίσω από την Κωνσταντινούπολη, μετά πίσω από την Αθήνα. Αυτή όμως ήθελε να γίνει Πρώτη, που πάει να πεί “κέντρο λήψης αποφάσεων”. Επειδή λοιπόν η Θεσσαλονίκη ήταν πάντα Δεύτερη, η εκάστοτε Πρώτη, για να χρυσώσει το χάπι, στους αιώνια δυσαρεστημένους Θεσσαλονικείς, της έδινε τίτλους, όπως “συμβασιλεύουσα”, “συμπρωτεύουσα” και τελευταία “κέντρο των Βαλκανίων”, πράγμα που μάλλον χειροτερεύει τα πράγματα... Ρωτήστε ένα Σαλονικιό πόσο θέλει να είναι, ας πούμε, κέντρο της Αλβανίας, των Σκοπίων, της Σερβίας και της Βουλγαρίας, πόσο μάλλον σε σχέση με το ευρωπαϊκό προφίλ της Αθήνας.

Αυτή η Δεύτερη θέση λειτούργησε καταλυτικά στην ψυχοσύνθεση των κατοίκων της. Υπάρχει παντού ένα μίζερο αίσθημα αδικίας και ζήλιας. Αυτό που πληγώνει περισσότερο τους Σαλονικιούς, δεν είναι ότι οποιος ξεχωρίζει σε οποιοδήποτε τομέα φεύγει στην Αθήνα, ούτε ότι οι χούλιγκανς τους φωνάζουν “Βούλγαρους”. Αυτό που τους τρελαίνει, είναι ότι οι Αθηναίοι αποκαλούν όλη την υπόλοιπη Ελλάδα “επαρχία”.

Ας δούμε τι έχει σήμερα η Θεσσαλονίκη:

Έχει έναν (σχεδόν) Λευκό Πύργο, μία Διεθνή Έκθεση, δυο Πανεπιστήμια, ένα λιμάνι χωρίς πλοία, 4.000 BAR και ταβέρνες, έναν ΠΑΟΚ, έναν Άρη, έναν Ηρακλή, μία περιφερειακή οδό (η μοναδική ίσως παγκοσμίως με φανάρια), 70/o υγρασία, ένα Μέγαρο Μουσικής (φτιαγμένο έτσι ώστε να κρύβει τη μισή πόλη από την άλλη μισή), πέντε σκυλάδικα, αλλά τόσα στριπτιζάδικα, μια Άνω Πόλη (όπου νοικιάζεις ένα ετοιμόρροπο δυάρι με θέα, στην τιμή ενός καινούργιου στην Καλαμαριά), ένα φεστιβάλ τραγουδιού, ένα (αθηναϊκό κατά βάση) φεστιβάλ κινηματογράφου, ένα νέφος (που το κρατάμε μυστικό), έναν Ντίνο Χριστιανόπουλο, ένα ελεύθερο PARKING, μία ROCK σκηνή, ένα Βαρδάρη, μία εξάμηνη τουλάχιστον ομήλη (στο χειρότερο σημείο της οποίας έχτισαν ένα αεροδρόμιο, ώστε να εξασφαλιστεί ο πρωινός από αέρος αποκλεισμός της πόλης).

Σύμφωνα με τους πολιτικούς, χωρίς όμως να έχει διασταυρωθεί από πουθενά, έχει επίσης μετρό, τραμ, υποθαλάσσια αρτηρία, θαλάσσια συγκοινωνία, υπόγεια PARKING, τράσινο, πάρκα, βιολογικό καθαρισμό, καθαρή θάλασσα, σχολεία [τα λυόμενα του σεισμού, ναι αυτά με τον καρκινογόνο αμίαντο, που μέχρι το 1980 θα είχαν γκρεμιστεί].

Αραγε την αγαπούν οι κάτοικοι της; γιατί αν την αγαπούσαν [που όλο και περισσότεροι μετακομίζουν στα κοντινά χωριά ή στην Χαλκιδική, γιατί θέλουν να ρίξουν μία ακόμα πλάκα στο αυθαίρετό τους ή θέλουν να κατέβουν στην Αθήνα, γιατί εκεί είναι οι δουλειές και το χρήμα];

Όσο για την αγάπη των πολιτικών, δεν το συζητώ, τη θυμούνται μόνο προεκλογικά, οι δε τοπικοί της άρχοντες αναλίσκονται σε έργα βιτρίνας και σε μικροπολιτικά παιχνίδια.

Θεσσαλονίκη, πόλη ερωπική:

Η ερωτική πόλη που όρισε ο Κωστής Μοσκώφ, φυσικά και δεν έχει κανενός βαθμού συγγένεια με την αγοραία ερμηνεία “της ερωτικής Θεσσαλονίκης”, που όμως κατάφερε να επικρατήσει, προφανώς γιατί εξυπηρέτησε και συνεχίζει να εξυπηρετεί τους σκοπούς του μάρκετινγκ, της άκρατης προβολής της χαζοχαρούμενης πλευράς της πόλης και της πλεοπλικής προώθησής της από τα κάθε λογής πρωινάδικα.

Έτσι παγιώνεται για τη Θεσσαλονίκη ο ρόλος της πόλης που είναι πολύ καλή για να γεμίζει τα κενά, να παριστάνει τη σχολική αυλή για τα διαλείμματα των κουρασμένων Αθηναίων και να ανοίγει την αγκαλιά της τη νύχτα, για να περιθάλψει όλους αυτούς που δεν καταφέρνουν να κανονίσουν έξοδο στην πόλη τους, λόγω των αποστάσεων και των πολλών τους υποχρεώσεων.

Είναι δηλαδή μια καλή δεύτερη πόλη, που μονίμως θα αδικείται από την πρώτη και θα την κυνηγάει, αντί να ασχοληθεί με τη δική της προσωπικότητα.

Σε αυτό το ρόλο της δεύτερης πόλης καταφέραμε να εγκλωβιζόμαστε από μόνοι μας οι Θεσσαλονικείς, αδυνατώντας να φτιάξουμε για τον εαυτό μας μία ταυτότητα. Μία ταυτότητα που θα αναγράφει ακριβώς τα στοιχεία του κατόχου της. Όχι παραπομένα, ούτε παρατραβηγμένα. Μία ταυτότητα που θα εκφράζει αυτούς για τους οποίους έχει εικδοθεί.

Το παρόπονο που παγιώθηκε εδώ και δεκαετίες στα χειλή των Θεσσαλονικέων, έχει να κάνει με τη σύγκριση του βάρους που πέφτει στην Αθήνα σε αντίθεση με τη Θεσσαλονίκη και έχει κατανήσει πια βαρετό. Όχι γιατί δε στριζεται πουθενά, αλλά γιατί δεν αποδίδει, οπότε μάλλον πρέπει να εγκαταλειφθεί ως τακτική. Ας πάψει πλέον να υποκρίνεται ότι διαμαρτύρεται η Θεσσαλονίκη και οι άλλοι να υποκρίνονται ότι ασχολούνται μαζί της.

Δε γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη. Είναι απίστευτο όμως πόσο αγαπώ αυτή την πόλη, όταν από τα 22 μου αποφάσισα να γίνω κατεπιλογή Θεσσαλονικιά.

Γιατί αγάπησα αυτή την πόλη; Γιατί σε 5 λεπτά με τα πόδια βρίσκομαι στην παραλία της, πίνω καφέ, μυρίζω θάλασσα, βλέπω το λιμάνι.

Μένω στο κέντρο, ανάμεσα σε ρωμαϊκά, βυζαντινά και Ενετικά μνημεία και μου αρέσει που ζω τρεις πόλεις, σε μια και τέτοια δύση ζωής δεν μπορεί να μου δώσει άλλη πόλη. Μου αρέσει που ακούω δίπλα μου ρώσικα, αλβανικά και διάφορα, άλλα παράξενα- σχεδόν εξωτικά - ιδιώματα. Νοιώθω σαν ταξιδιώτης στο χρόνο, οι στάσεις πολλές και ακόμα περισσότερο, αμέτρητοι οι επιβάτες που έχεχώρισαν στη διαδρομή της ιστορίας της πόλης. Αφετηρία δεν υπάρχει, ούτε τέρμα. Οι αποσκευές είναι γεμάτες μνήμες. Δύσκολο να κάνεις επιλογές. Εξίσου δύσκολο να διαλέξεις πρόσωπα. Πάνω από όλα έρεφουμε ότι δεν χρειάζεται να είμαστε περήφανοι για την πόλη μας, γιατί η ίδια η Ιστορία είναι περήφανη γι αυτή, την πόλη των 2300 ετών, των κινημάτων και των πολιτικών ταραχών, των απεργών και των διαδηλώσεων, των πολιτικών δολοφονιών και των κοινωνικών αναταραχών.

Πόλη καταφύγιο προσφύγων, πολιτικών και οικονομικών, διαφόρων χρονικών περιόδων και εθνοτήτων. Πόλη φωτοχομάνα και μπασκετομάνα. Πόλη πολυτραγουδισμένη, πολυζωγραφισμένη και πολυκινηματογραφημένη. Πόλη γκρινιάρα και παραπονιάρα, πόλη σε αιώνια κόντρα με την πρωτεύουσα. Πόλη του χθες και των αναμνήσεων, πόλη του σήμερα και πεδίο ζωής και δράσης, πόλη του αύριο, πόλη του παντα, ζώντας μέσα στο κουκούλι της για χρόνια και χρόνια, περιψένει να βρει μία ταυτότητα πολυπολιτισμική, να βρει ένα όραμα, να αφήσει πίσω τη μιζέρια και την εσωστρέφεια, να βγει από το κουκούλι της και να πετάξει . . .

Η Μελέτη για το Κληρονομικό Δίκαιο στην Ευρώπη ή η Ευρωπαϊκή Ένωση

Η Μελέτη για το κληρονομικό δίκαιο στην Ευρώπη, τόσο το εσωτερικό, όσο και το ιδιωτικό Διεθνές, που προκηρύχθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και διοργανώθηκε από το Γερμανικό Συμβολαιογραφικό Ινστιτούτο, ολοκληρώθηκε και έτυχε μάλιστα ιδιαίτερα καλής υποδοχής από τους αρμοδίους της Commission.

Η Commission ενδιαφέρεται για την έκδοση ενός κανονισμού για εναρμόνιση των διατάξεων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου των κρατών μελών που αφορούν τις κληρονομίες. Δεδομένου ότι κάθε χώρα θα διατηρήσει το εσωτερικό της ουσιαστικό δίκαιο, η εναρμόνιση θα αφορά μόνο διατάξεις ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου.

Bάση για την επεξεργασία των διατάξεων του Κανονισμού, ο οποίος, όπως ανακοινώθηκε, πρέπει να εκδοθεί το αργότερο το έτος 2007, αποτέλεσε αυτή η παραπάνω Μελέτη. Ήδη όμως, έχει γίνει μία σημαντική εργασία σύνθεσης και ετοιμάζεται να παρουσιασθεί μέσα στον Ιούλιο, με τη μορφή ενός livre vert περίπου πενήντα σελίδων. Η έργασία αυτή θα απευθυνθεί σε όλους τους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης για εισηγήσεις και παρατηρήσεις (και μέσω του Internet).

Από πλευράς Commission, τη συνθετική αυτή δουλειά και την κατάρτιση του προσχεδίου κανονισμού, έχει αναλάβει η γαλλίδα δικαστής, αποσπασμένη στο τμήμα justice civile της Commission, κα Baum.

Πριν από την τελική παρουσίαση, η Commission, με συνεργασία του Γερμανικού Συμβολαιογραφικού Ινστιτούτου, διοργάνωσαν μια διημερίδα στις Βρυξέλλες στις

15 και 16 Μαΐου, με ομιλητές εκπροσώπους της Commission και πανεπιστημιακούς του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου, που συντόνισαν το όλο έργο.

Τη διημερίδα παρακολούθησαν, πανεπιστημιακοί, δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, πολλοί εκπρόσωποι φορέων και κυρίως εκπρόσωποι των Υπουργείων Δικαιοσύνης των χωρών μελών.

Από Ελληνικής πλευράς συμμετείχαν οι κυρίες Σοφία Μουρατίδου και Ειρήνη Τσορμπατζόγλου, συμβολαιογράφοι Θεσσαλονίκης και Κατερίνα Κούσουλα, ερευνήτρια στο κληρονομικό δίκαιο στο Πανεπιστήμιο του Αννόβερου.

Οι άξονες της εναρμόνισης, όπως τόνισε ο εκπρόσωπος της Commission, θα αφορούν αναγνώριση πράξεων και δικαίων, χωρίς τη διαμεσολάβηση της Δικαστικής Αρχής, τη δημιουργία ενός νέου οικοδομήματος (μιας cathdrale, όπως χαρακτηριστικά είπε), με κανόνες νομολογίας, εφαρμοστέου δικαίου, ενιαίου κληρονομητρίου κ.λ.π., υιοθετώντας ένα νέο σύστημα, κατά το παράδειγμα, όπως μεγαλόστομα ανέφερε, του Ναπολεόντειου Κώδικα. Η φιλοδοξία δε σταματά εδώ, διότι η Commission ενδιαφέρεται περαιτέρω να συνδέσει όλα αυτά και με το φορολογικό δίκαιο των κρατών μελών και να δίνει έτσι τη δυνατότητα στους πολίτες, καλύτερης ρύθμισης των κληρονομικών τους επιλογών, που σαφώς αποτελούν ένα σημαντικό τομέα στη ζωή τους. Βεβαίως, μαγικές ρυθμίσεις δεν υπάρχουν, είναι μόδα να επιλέγουμε ως κανόνα συνδέσεως τη συνήθη διαμονή, που ωστόσο ανέφερε ο εκπρόσωπος δεν δίδει πάντα τις καλύτερες λύσεις. Αίσθηση προκάλεσε η ολλανδική αντιπροσωπεία, αποτελούμενη από καθηγητές, συμβολαιογράφους, μέλη του Εθνικού Συμ-

βολαιογραφικού Συλλόγου, τη διευθύντριά του κ.λ.π. Η θέση των Ολλανδών ήταν, πως αφού έχουμε τη Σύμβαση της Χάγης του 1989 για το εφαρμοστέο στις κληρονομίες δίκαιο, γιατί δεν μένουμε στην αυτήν και αναζητούμε άλλο θεσμικό πλαίσιο με πολύ πιο περιορισμένη χωρικά εμβέλεια; Μήπως είναι σκόπιμο λοιπόν να επικυρώσουμε τη Σύμβαση, η οποία θα καταλαμβάνει και κληρονομίες εκτός Ε.Ε., - πράγμα που ενδιαφέρει πολλές χώρες που έχουν ομογενείς τους σε περιοχές εκτός Ε.Ε. - και να μην προβαίνουμε σε άλλες συμβιβαστικές λύσεις; Άλλωστε, είναι γενικά παραδεκτό ότι οι Συμβάσεις της Χάγης γίνονται σε πολύ υψηλό επίπεδο και με μεγάλη σοφαρότητα και είναι κρίμα να εγκαταλειφθούν.

Η Σύμβαση στην Ευρωπαϊκή Ένωση ωστόσο δεν ευτύχησε, διότι την επικύρωσε μόνο ένα

πρέπει να τη συνδέσουμε με τη συνήθη διαμονή.

Εγώ επικεντρώνω τη θέση μου στη συνήθη διαμονή, διότι αυτή αποτελεί το επίκεντρο της οικονομικής ζωής του *de cijus* και σ' αυτή δημιουργείται ο ισχυρότερος δεσμός με τα εισοδήματά του. Στο μέλλον, ίσως φτάσουμε σε ελεύθερη επιλογή δικαιούκου καθεστώτος.

Το θέμα της ελεύθερης επιλογής δικαιού από τον ίδιο τον Κληρονομούμενο (π.χ. με τη διαθήκη του), απασχόλησε στη συνέχεια πολύ τους ομιλητές.

Ο Γερμανός Καθηγητής Doerner ήταν ο κύριος ομιλητής. Οπως είπε, τα επιχειρήματα υπέρ, είναι αυτά που ο ίδιος ο κληρονομούμενος αναζητά και βρίσκει μόνος του. Επιλέγει την έννομη τάξη που διασφαλίζει καλύτερα τα δικαιώματα του και την περιουσία του. Τα επιχειρήματα κατά, επικεντρώνονται κυρίως στη θέση, ότι έτσι μπορεί ο κληρονομούμενος να επιλέξει μια έννομη τάξη, η οποία δεν προστατεύει τα δικαιώματα των μεριδούχων, των αναγκαστικών κατά περίπτωση κληρονόμων.

Ακούστηκαν πολλές απόψεις. Από τις απόψεις κατά, ειπώθηκε ότι ο κληρονομούμενος δεν μπορεί να γνωρίζει κάθε δίκαιο και η ελεύθερη επιλογή περικλείει κινδύνους και γι αυτόν.

Ο καθηγητής Doerner στη συνέχεια παραπήρησε ότι μπορούμε να μετράσουμε την ελεύθερη επιλογή, με ειδικές ρυθμίσεις για τους μεριδούχους ή ακόμη και με την επιφύλαξη της δημόσιας τάξης. Ωστόσο, στη Γερμανία γίνεται μεγάλη συζήτηση αυτή τη στιγμή, αν ο κληρονομούμενος πρέπει να δεσμεύεται να καταλείπει την περιουσία του σε ενήλικα τέκνα, για τα οποία φρόντισε μέχρι την ενηλικώση τους, τα σπούδασε, τα αποκατέστησε. Η δέσμευση δεν αφορά επιζώντα σύζυγο, που είναι συνηθέστατα συνδημουργός της περιουσίας.

Η έκδοση του *livre vert* με τις 100 και πλέον ερωτήσεις του, αναμένεται με μεγάλο ενδιαφέρον και εκεί οι ειδικοί (αλλά και κάθε πολίτης όπως ειπώθηκε), θα μπορεί να κάνει τις παραπήρησεις του και να απαντά.

Άλλα θέματα που συζητήθηκαν, αφορούσαν: α) την αρμοδιότητα, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε θέματα κληρονομών και β) το ευρωπαϊκό κληρονομητήριο.

Η διημερίδα ήταν πολύ σημαντική, ακριβώς γιατί ήταν «νομοπαρασκευαστική» ενός κανονισμού. Θα ήθελα να προσθέσω, χωρίς να διακινδυνεύσω να προσβάλω την εθνική μας σεμνότητα, ότι η Ελληνική Μελέτη θεωρήθηκε μία από τις καλύτερες.

κράτος. Τα ζητήματα που γεννώνται και αντιμετωπίζει η Σύμβαση, όπως η ελεύθερη επιλογή του εφαρμοστέου δίκαιου, εναρμόνιση σε ζητήματα δωσιδικίας κ.λ.π., είναι κάποια απ' αυτά που θα συζητηθούν και στο σχέδιο κανονισμού.

Το θέμα αυτό προκάλεσε μεγάλη συζήτηση. Εντελώς επιγραμματικά αναφερόμαστε σε κάποιους ομιλητές:

Καθηγητής Lagarde (Γαλλία): Είναι δύσκολο να επιβάλουμε σε 25 χώρες να επικυρώσουν τη σύμβαση της Χάγης. Τη σύμβαση αυτή θέλουμε να αναβιώσουμε αλλά με το ευρωπαϊκό κείμενο στο οποίο θα δώσουμε μια μορφή πιο απλοποιημένη.

Καθηγητής Hayton (Βρετανία): Μερικές κυβερνήσεις δεν το θεώρησαν σημαντικό θέμα. Δεν βρέθηκαν κάποιοι να πάρουν τα ηνία στα χέρια τους, π.χ. ειδικοί νομικοί κ.λ.π. Τώρα θέλουμε να κάνουμε ένα κείμενο πιο ευέλικτο, ένα συμβιβασμό, το άρθρο 3 είναι πολύπλοκο, πρέπει να το απλοποιήσουμε. Στην Ε.Ε. εάν προτείνουμε professiojuris

Την ώρα που θα φθάσει στα χέρια σας το τεύχος αυτό, άλλοι θα έχετε ήδη επιστρέψει από τις καλοκαιρινές διακοπές, άλλοι θα ετοιμάζεστε να πάτε λίγο καθυστερημένα για φέτος και πολλοί από εσάς, οι πιο τυχεροί, θα κάνετε ήδη σχέδια για το πολυπόθητο ταξίδι στο Μεξικό, με αφορμή το 14ο Παγκόσμιο Συνέδριο Λατινικής Συμβολαιογραφίας.

Πριν ξεκινήσετε όμως, ρίξτε μια ματιά στην ιστοσελίδα των Μεξικανών Συμβολαιογράφων <http://www.notariadomexicano.org.mx/> για να πάρετε μια γεύση για τον τρόπο που ασκείται το λειτουργημα του συμβολαιογράφου στην χώρα των διοργανωτών και να δείτε και λίγο την αισθητική τους, αφού σίγουρα θα παρατηρήσετε ότι ο σχεδιασμός της ιστοσελίδας τους ομοιάζει περισσότερο με τις ιστοσελίδες των συναδέλφων μας στις υπόλοιπες χώρες της Λατινικής Αμερικής ([Brazíλia](http://www.notariado.org.br/) <http://www.notariado.org.br/>, Περού <http://www.notarios.org.pe/>).- Πρώτα πρώτα μας υποδέχεται μια σημαντική προειδοποίηση (aviso importante): «μένουν μόνον ημέρες για το παγκόσμιο συνέδριο, εγγραφείτε τώρα» και εμφανίζονται δύο-τρία παράθυρα με έντυπα αιτήσεων εγγραφής για συμμετοχή στο συνέδριο! Ένα μεγάλο μέρος των ενοτήτων της ιστοσελίδας είναι αφιερωμένα στο Παγκόσμιο Συνέδριο και στη Διεθνή Ένωση Λατινικής Συμβολαιογραφίας, κάτι που μάλλον δεν είναι τυχαίο, αφού κατάγεται από το Μεξικό ο Πρόεδρος της Διεθνούς Ένωσης, Sr Francisco Arias Gonzalez, ο οποίος με εξαιρετική ευγένεια και αμεσότητα ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά μας για μία συνέντευξη και υποσχέθηκε ένα θερμό καλωσόρισμα όλων των Ελλήνων συνέδρων στο Μεξικό.

Κάντε click στην ένδειξη -El Notario Público- όπου θα μπορέσετε να εξοικειωθείτε σύντομα με τον ρόλο και τις υπηρεσίες που παρέχει ο Μεξικανός συμβολαιογράφος: «ένας δικηγόρος με υψηλή νομική εξειδίκευση που παρεμβαίνει στον εμπορικό και αστικό τομέα και λειτουργεί ως νομικός σύμβουλος επενδυτών, επιχειρηματιών και άλλων φυσικών προσώπων». Στο Μεξικό, οι πράξεις του συμβολαιογράφου έχουν δημόσια πίστη και πλήρη αποδεικτική ισχύ ενώπιον παντός δικαστηρίου της χώρας. Ο Μεξικανός Συμβολαιογράφος ασχολείται με αγοραπωλησίες ακινήτων, εγγραφή υποθήκης επ' αυτών, ίδρυση επιχειρήσεων, ένεσης επενδύσεις, κληρονομές, διαθήκες, αγοραπωλησίες μετοχών, αστική και εμπορική διαιτησία κλπ. Στην ένδειξη -tarifas-, πάρτε μια γεύση για τα δικαιώματα που εισπράττουν οι μεξικανοί συνάδελφοί μας ενώ στη διεύθυνση -<http://www.notariado.mexicano.org.mx/html/download/sintesis/junio2-2004.doc>- θα μπορέσετε να δείτε τον μεξικανικό τύπο στην ημεροχρονολογία που θέλετε (στη θέση του μήνα junio και του αριθμού 2, βάζετε τον μήνα και την ημέρα που σας ενδιαφέρει) και κατά θέμα αλφαριθμητικά (πολιτική, οικονομία, επιχειρηματικά νέα, διεθνή κλπ.).

Και όσοι θα βρεθείτε εκεί, στον μαγευτικό κόλπο του Μεξικού, και επειδή μια φορά πάει κανείς στο Μεξικό (συνήθως), μη φύγετε χω-

ρίς να οργανώσετε μια σύντομη εκδρομή στην Κόστα-Ρίκα. Η επίσκεψη στην ιστοσελίδα των Κοσταρικανών συμβολαιογράφων ήταν πραγματικά μια μοναδική έκπληξη αφού μάλλον δεν θα περιμέναμε μία τόσο μικρή και μακρινή χώρα να έχει θεσμοθετήσει τόσο ολοκληρωμένα το λειτουργημα του συμβολαιογράφου <http://www.abogados.or.cr/icoden/>.

Στη διεύθυνση <http://www.abogados.or.cr/icoden/legisla.htm> μπορείτε να διαβάσετε (στα ισπανικά) τον Κώδικα των Κοσταρικανών Συμβολαιογράφων (Codigo Notarial), ένα κείμενο άρτιο, με λεπτομερή ρύθμιση στα εκατόν ενενήντα (190) άρθρα του και τις μεταβατικές διατάξεις που ακολουθούν, όλων των θεμάτων που άπτονται της άσκησης του λειτουργήματος του συμβολαιογράφου.

Και για όσους τυχόν ενδιαφέρονται, για να γίνει κανείς συμβολαιογράφος στην Κόστα Ρίκα, θα πρέπει α) να έχει ήθος, β) να μην έχει κάποιο νομικό κώλυμα για την άσκηση του λειτουργήματος, γ) να είναι νομικός με μεταπτυχιακό στο Συμβολαιογραφικό Δίκαιο και το Δίκαιο των Μεταγραφών, απόφοιτος ενός επίσημα αναγνωρισμένου πανεπιστημίου, να έχει διατελέσει μέλος του δικηγορικού συλλόγου της Κόστα Ρίκα για χρονικό διάστημα τουλάχιστον δύο (2) ετών και να έχει την ικανότητα να ασκεί το λειτουργήμα, δ) να έχει μόνιμη κατοικία στην Κόστα Ρίκα (εκτός από τους προξένους που ασκούν και καθήκοντα συμβολαιογράφου), ε) να έχει γραφείο ανοιχτό στο κοινό στην Κόστα Ρίκα (εκτός από τους προξένους που ασκούν και καθήκοντα συμβολαιογράφου) και στ) να μιλάει, να καταλαβαίνει και να γράφει σωστά την ισπανική γλώσσα.-

**Από τη συντακτική επιτροπή του «Νοτάριου»:
ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ !!!!!!!!**

Συμβόλαια στην καθομιλουμένη

Διαβάζοντας συμβόλαια διαφόρων συναδέλφων, διαπίστωσα την προσπάθεια αρκετών από αυτούς να συντάξουν τα συμβόλαιά τους στην καθομιλουμένη και κατανοητή από τους απλούς πολίτες γλώσσα. Στην προσπάθειά τους αυτή, που την εκτιμώ και τη σέβομαι, αντικαθιστούν εκφράσεις των συμβολαίων, καθαρευουσιάνικες μεν, πλην όμως παγιωμένες εδώ και πάρα πολλά χρόνια στη συμβολαιογραφική γλώσσα, με άλλες που ανήκουν μεν στη δημοτική, πλην όμως φαντάζουν παράταιρες και ξενίζουν τον έμπειρο αναγνώστη ενός συμβολαίου.

Πιστεύω πως αυτό δεν είναι κάτι το τραγικό, πόσο μάλλον αφού οφείλεται σε έντιμα κίνητρα, και ότι με τον καιρό οι μεν “δημοτικιστές” θα κάνουν πίσω από κάποιες γλωσσικές ακρότητες, οι δε “καθαρευουσιάνοι” θα αποφεύγουν και αυτοί κάποιες ακατανόητες πλέον από τον κόσμο εκφράσεις (ή θα βγούνε στη σύνταξη), και θα συγκλίνουν όλοι σε μια μέση λύση, ήτοι στη διαμόρφωση μιας ενιαίας συμβολαιογραφικής γλώσσας, προσπήτης μεν στο λαό, έχοντας όμως διατηρήσει αρκετή από την ευελιξία και τη σφιχτή δομή της καθαρεύουσας, καθώς και κάποιες ιστορικές εκφράσεις και λέξεις, που δεν μπορούν να ειπωθούν με διαφορετικό τρόπο.

Θέλοντας (καλόκαρδα) να πειράξω τους συναδέλφους που χρησιμοποιούν ακραίες εκφράσεις της δημοτικής στα συμβόλαια τους, προσπάθησα να συντάξω ένα πληρεξούσιο γραμμένο εξ ολοκλήρου στη δημοτική (με αρκετά στοιχεία μάγκικα, αλλά και χωράτικα), από το οποίο να απουσιάζει οποιαδήποτε παραδοσιακή λέξη και έκφραση (πλην του τίτλου). Πρόσθεσα δε και κάποια στοιχεία άσχετα προς το νομικό μέρος, για να το κάνω πιο ενδιαφέρον. Ξεκαθαρίζω δε ότι το έκανα απλώς και μόνο για να γελάσουμε, χωρίς να θέλω να προσβάλω κανέναν.

Αριθ.

ΕΙΔΙΚΟ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟ

Στη Βέροια σήμερα τρεις του Σεπτέμβρη, φέτος το δύο χιλιάδες τρία (2003) και κατά Τετάρτη βροχερή και υγρή, και στο τσαρδί της κυρά Κατίνας του Γιώργη του Καραμπουζουκλή, που με φωνάζανε για να τους φτιάξω αυτό το χαρτί, γιατί η κυρά Κατίνα έφαγε ξύλο από τον άντρα της και δεν μπορούσε νάρθει στο γραφείο, σε μένα τον Μπάμπη τον Μπαμπάτσικο του Θόδωρα, που γράφω συμβόλαια και έχω εδρά στη Βέροια, έσκασε μάτη η κυρά Κατίνα γυναίκα του Γιώργη του Καραμπουζουκλή, που έχει κύρη το Νίκο τον Καρούμπαλο και μάνα τη γριά την Πανάγιω, νοικοκυρά (περίφημη), που μένει στη Βέροια και στο δρόμο του Βενιζέλου νούμερο 44 (ντόρτια), γεννήθηκε στη Βέροια πριν από πενήντα χρονάκια και έχει ταυτότητα με αριθμό Ε. 666666/61 που τη βγάλανε οι μπάτσοι της Βέροιας, που την ξέρω (και την παραδέχομαι) και δεν την εξαιρώ, και μου είπε ότι, επειδή αυτήν δεν μπορεί, θέλει να πάει αντί γι' αυτήν ο άντρας και αφέντης της ο Γιώργος ο Καραμπουζουκλής, παιδί

του Νικολάκη και της κυρά Λένης, αντρικά κομμώσεις, που μένει κι αυτός στη Βέροια και στο δρόμο του Βενιζέλου νούμερο 44 (ντόρτια), και να πουλήσει στο μουστερή που θα του λάχει το χωράφι της κυρά Κατίνας, πάνω κάτω πέντε στρέμματα, χωρίς δέντρα (μόνο τσουκνίδια έχει), που ‘ναι πάνω στο δρόμο τον παλιό της Κοζάνης και γειτονεύει ολόγυρα με το δρόμο που είπαμε με τον κακόφημο οίκο της Παρθένας της γκαβής και με τη ρεματιά της Κατρανίτσας, κι όπως το μπανίζω ζωγραφισμένο στο σχέδιο του καλλιτέχνη μηχανικού Γιορίκα Κωστικίδη σημαδεύμενο με τα γράμματα Α-Βου-Γου-Δυο-Α και με κραγιόνια κόκκινο της φωτιάς, που το χωράφι αυτό η κυρά Κατίνα το πήρε προίκα από τον κύρη της το Νίκο τον Καρούμπαλο κι είναι το τελευταίο που της έμεινε, γιατί όλα τα σκότωσε ο λεβέντης Γιώργης. Να το πουλήσει για όσους παράδεις τα βρει με το μουστερή και να εισπράξει τις παράδεις, να βάλει τζίφρα στα συμβόλαια της πούλησης, να βάλει τζίφρα στα χαρτιά για τις φόροι και να πάει να τα δώσει στην εφορία, να πάρει από την εφορία χαρτί ότι η Κατίνα δήλωνε τα νοίκια (που τα ‘παιρνε ο λεβέντης ο Γιώργης) και χαρτί ότι η Κατίνα δεν χρωστάει στο κράτος (χρωστάει μόνο ο λεβέντης ο Γιώργης), να βάζει τζίφρα σε δηλώσεις με ευθύνη για κάθε πράμα που θα χρειαστεί, να ζητάει χαρτιά από το δήμαρχο, τον έφορο, τον αστυνόμο, το βουλευτή κι από όποιον άλλο θέλει, να κάνει πάσα το χωράφι σ' αυτόν που θα τ' αγοράσει, και να κάνει γενικά κάθε άλλο πράμα που θα χρειαστεί για να σκοτώσει το χωράφι. Τέλος η κυρά Κατίνα μου ‘πε ότι παραδέχεται πως αυτά που θα κάνει ο Γιώργης με το χαρτί αυτό που της φτιάχνω, θα’ναι σαν να τα κάνει η ίδια και τα αναγνωρίζει σαν δυνατά, έγκυρα και απειράχτα (γιατί αλλιώς αυτός θα την ξαναδείρει) και ότι την εντολή που του δίνει δεν θα μπορεί να την πάρει πίσω γιατί αφορά το συμφέρον του Γιώργη, που θα πάρει τα λεφτά (να τα πάιξει στο χρηματιστήριο). Έτσι τους έφτιαξα αυτό το χαρτί και μου δώσανε για τη δουλειά μου είκοσι ευρώπουλα, και εγώ απ' αυτά θα δώσω πεντε δεκάρες για τα δικαστικά κτίρια, και μετά το διάβασα στο Γιώργη, που τ' άκουσε, το βρήκε σωστό και όμορφο και είπε στην κυρά Κατίνα να του βάλει τζίφρα και αυτή την έβαλε (γιατί αλλιώς αυτός θα την ξαναδείρει) και το αυτό έπραξα και εγώ που γράφω συμβόλαια.

Η Κυρά Κατίνα

εδώ έχει τζίφρα

εγώ που γράφω συμβόλαια

Γλωσσάριον

Αυτός που γράφει συμβόλαια: συμβολαιογράφος

Την ξέρω και δεν την εξαιρώ: γνωστή σε μένα και μη εξαιρούμενη.

Δηλώσεις με ευθύνη: υπεύθυνες δηλώσεις

Κάνω πάσα: παραδίω νομή και κατοχή

Για τα δικαστικά κτίρια: ΤΑΧΔΙΚ

Εδώ έχει τζίφρα: Ακολουθεί υπογραφή

Γιώργος Μανωλίδης
Συμβολαιογράφος Βέροιας

ΗΜΕΡΙΔΑ

Στις 4 Οκτωβρίου του 2004 με πρωτοβουλία του IRENE (Ινστιτούτο Ευρωπαϊκών επιστημονικών συμβολαιογραφικών ερευνών) θα πραγματοποιηθεί στο Λουξεμβούργο πιμερίδα με θέμα «Αναγκαστικές πωλήσεις». Στη συνάντηση θα συμμετέχει και αντιπροσωπεία Ελλήνων συμβολαιογράφων.

H

ύλη του περιοδικού μας είναι ποικίλη, χωρίς όμως να ξεφεύγει από το αντικείμενό μας. Περιέχει επιστημονικά θέματα αλλά συγχρόνως ειδήσεογραφικά - ενημερωτικά δημοσιεύματα, θέματα σχετικά με την τέχνη, την ιστορία, τη δεοντολογία, την εκπαίδευση, την πρακτική των συμβολαιογράφων, καθώς και γενικού ενδιαφέροντος θέματα. Το περιοδικό μας δεν επιδιώκει να αποκτήσει τον χαρακτήρα ενός καθαρά επιστημονικού περιοδικού -άλλωστε τέτοιο έχουμε- δεν θέλει όμως να χάσει την επαφή του με τη νομική επιστήμη και ιδιαίτερα τη συμβολαιογραφία σ' όλο το φάσμα της. Θέλει να δώσει το βήμα στους συναδέλφους και στους αναγνώστες του, να εκφραστούν, να προβάλλουν τις θέσεις τους, να θέσουν προβληματισμούς, να διαλεχθούν, να αναζητήσουν, να διεκδικήσουν.

Στόχος της έκδοσης είναι το περιοδικό να έχει ισχύ, διάρκεια και αποτέλεσμα. Για να γίνει αυτό χρειάζονται συνεργάτες. Η έκδοση αυτή είναι υπόθεση όλων μας. Η ισχυρή παρουσία μας στην ελληνική κοινωνία είναι υπόθεση όλων μας.

Το περιοδικό μας δεν απευθύνεται μόνο σε συμβολαιογράφους, κάθε συνεργάτης έχει την απόλυτη ελευθερία να επεξεργαστεί οποιοδήποτε θέμα θέλει κατά την προσωπική του κρίση. Η ελευθερία έκφρασης είναι κυρίαρχο στοιχείο της έκδοσης. (Εξαιρείται βέβαια η καταχρηστική άσκηση αυτής της ελευθερίας). Οι απόψεις των αρθρογράφων σε καμία περίπτωση δεν ταυτίζονται με τις επίσημες θέσεις του εκδότη. Τα άρθρα είναι πάντοτε επώνυμα και καθένας που συμμετέχει στην έκδοση έχει την πλήρη ευθύνη των απόψεών του. Την ευθύνη για τη δημοσίευση των άρθρων την έχει η συντακτική επιτροπή, η οποία αποφασίζει ποια άρθρα θα δημοσιευτούν. Ανώνυμα άρθρα δεν μπορούν να δημοσιευτούν. Κείμενα με ψευδώνυμο μπορούν να δημοσιευτούν μόνο στις φιλολογικές σελίδες εφόσον το ζητήσει ο αποστολέας, τα στοιχεία του οποίου όμως θα είναι πάντοτε στη διάθεση της σύνταξης. Ζητούμε να σχολιάσετε, να αμφισβητήσετε, να κριτικάρετε, να προτείνετε λύσεις, γενικά να βοηθήσετε σ' έναν εποικοδομητικό διάλογο σε όλα τα θέματα ενδιαφέροντός μας που θέλουμε να ανοίξουμε μέσα από τις σελίδες αυτής της έκδοσης. Επιθυμία της συντακτικής επιτροπής είναι τα επιστημονικά θέματα να παρουσιάζονται με κατανοητό τρόπο, διότι πρόθεση του περιοδικού είναι να μπορούν να διαβαστούν ευχάριστα απ' όλους, συμβολαιογράφους, νομικούς και μη.

Το περιοδικό είναι ιδιοκτησίας της Συντονιστικής Επιτροπής των Συμβολαιογραφικών Συλλόγων Ελλάδας, η έκδοσή του όμως ανατέθηκε στον Συμβολαιογραφικό Σύλλογο Εφετείου Θεσσαλονίκης, στον οποίο ανήκει και η πρόταση αυτής της έκδοσης. Πρόθεση του εκδότη είναι το περιοδικό να είναι τριμηνιαίας έκδοσης. Απαραίτητη προϋπόθεση όμως γι' αυτό είναι να υπάρχουν έγκαιρες συμμετοχές για δημοσίευση. Οι προθεσμίες για τη συμμετοχή και υποβολή των συνεργασιών σε κάθε τεύχος θα είναι: 10 Μαρτίου, 10 Ιουνίου, 10 Σεπτεμβρίου και 10 Δεκεμβρίου. Εφόσον λοιπόν μας στέλνετε έγκαιρα τις συμμετοχές σας στις παραπάνω ημερομηνίες θα υπάρχει η δυνατότητα να δημοσιεύονται στο αντίστοιχο τεύχος. Παρακαλούμε τους Συμβολαιογραφικούς συλλόγους όλης της Ελλάδος να ορίσουν ανταποκριτές, οι οποίοι θα μας στέλνουν έγκαιρα και υπεύθυνα τα νέα τους προς δημοσίευση.

Παράκληση της συντακτικής επιτροπής είναι τα κείμενα να στέλλονται σε διακέτες. Εφόσον όμως είναι δακτυλογραφημένα, αυτά πρέπει να είναι μέχρι 5 το πολύ σελίδες A4 με μονό διάστημα και με στοιχεία Times μέγεθος 12. Μεγάλη διευκόλυνση θα ήταν, τα κείμενα να αποστέλλονται μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στην ηλεκτρονική διεύθυνση του Συμβολαιογραφικού Συλλόγου Εφετείου Θεσσαλονίκης :www.notarius@otenet.gr, ως προσαρτημένα αρχεία. Η ταχυδρομική διεύθυνση του Σ.Σ.Ε.Θ. στην οποία μπορείτε να στέλνετε τα κείμενα είναι: Αριστοτέλους 22 - Θεσσαλονίκη Τ.Κ. 54623, με την ένδειξη για το περιοδικό «Νοτάριος».

H συντακτική επιτροπή

